

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515204978
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1515204978.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Magdalény Florekovej a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: M. A.? H.. XX.X.XXXX, R. C. C. XX, C., R..Č.. D. XX, C., o zaplatenie 977,64 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 14C/143/2015-63 zo dňa 12. mája 2016 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 977,64 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 77,82 €, s úrokom z omeškania vo výške 1,80 €, s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne z istiny 977,636 € od 11.4.2013 až do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 77,82 € od 11.4.2013 až do zaplatenia, ako i trovy konania v sume 58,50 € titulom súdneho poplatku za žalobu, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 497 a § 506 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca uzavrel dňa 10.11.2012 so žalovanou zmluvu o úvere Č..XXXXXXXXXXXXXXXXXX. Na základe uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 1 000,- € na žalovanou určený účet. Poskytnutý úver a dohodnuté úroky sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bola žalovaná povinná splatiť do 17.10.2017. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila zmluvné povinnosti, preto bola listom zo dňa 19.3.2013 vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 10.4.2013. Napriek výzve žalovaná pohľadávku žalobcovi neuhradila. Ku dňu predčasného zosplatnenia úveru (dňa 10.4.2013) predstavovala istina 1 125,22 € a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 977,64 €, úrokov 77,82 € (dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bola žalovaná povinná splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatnenia, t.j. úroková sadzba vo výške 19,9 % ročne), úrokov z omeškania 1,80 € (každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne podľa dohody v zmluve). Žalovaná na upomienky a pokus o zmier nereagovala. Zmluva bola uzavretá písomne a obsahuje všetky predpísané náležitosti.

3. Žalobca si voči žalovanej uplatnil úhradu istiny poskytnutého úveru vo výške 977,64 €, vyčíslený dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bola žalovaná povinná splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatnenia vo výške 19,9 % ročne a úrokom z omeškania vo výške 1,80 €, keďže žalovaná sa dohodla, že ak neuhradí úver v lehote splatnosti úveru, je povinná uhradiť z nesplatenej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov aj úrok z omeškania do zaplatenia podľa § 369 ods. 1 Obch. zák. a článku 4. zmluvy: Následky porušenia zmluvných povinností. Vykonaným dokazovaním prvoinštančný súd teda nárok žalobcu na zaplatenie istiny, úroku a úroku z omeškania do zosplatnenia úveru považoval za dôvodný a preukázaný. Keď žalovaná žalovanú pohľadávku neuhradila dobrovoľne, zaviazal ju na túto povinnosť súd.

4. V časti zmluvného úroku vo výške 19,9 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 977,64 € od 11.4.2013 až do zaplatenia súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú. Mal za preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 19,9 % ročne ako fixný do doby splatnosti úveru. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 17.10.2017, žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru skôr, a to listom z 19.3.2013, ktorým vyzval žalovanú na zaplatenie celého úveru. Do dňa predčasnej splatnosti úveru žalobca vyčíslił zmluvný úrok na sumu 77,82 €. Pokiaľ ide o zmluvný úrok po dátume predčasnej splatnosti, je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Účastníci úveru si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, pokiaľ si však účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevrátil, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z uznesenia ÚS IV.476/2012 z 18.9.2012 v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvoinštančného súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

5. Pokiaľ išlo o úrok z omeškania, súd prvej inštancie uviedol, že Občiansky zákonník v § 517 ods. 2 odkazom na osobitný predpis určuje výšku úroku z omeškania kogentne (podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku omeškania je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu). Základná úroková sadzba je podľa § 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z. z. sadzba, ktorú Európska centrálna banka stanovuje a zverejňuje pre hlavné refinančné obchody. Žalobca požadoval od žalovanej úrok z omeškania nasledujúci deň po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, t.j. odo dňa 11.4.2013, ku ktorému dátumu bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,75 %, úrok z omeškania preto mohol žalobca požadovať vo výške 5,75 % a vo zvyšku presahujúcom zákonný nárok prvoinštančný súd žalobu v časti príslušenstva pohľadávky zamietol, keď žalobca požadoval úrok z omeškania vo výške 8,00 % ročne až do zaplatenia.

6. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, zásady úspechu navrhovateľa v konaní. Trovy konania predstavujú 16,50 € titulom súdneho poplatku za návrh .

7. Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Vytkol súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že napadnutý rozsudok nespĺňa judikatúrou formulované náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a teda je nedostatočne odôvodnený a z tohto dôvodu nepreskúmateľný, keďže súd sa v odôvodnení nevysporiadal s viacerými pre vec rozhodujúcimi skutočnosťami, najmä tým, že nebral do úvahy príslušné ustanovenia právnych predpisov. Žalobca poukázal na § 497, § 502 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka a komentár k Obchodnému zákonníku, podľa ktorého povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru trvá až do jeho vrátenia. Strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve dojednať odchylné. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník neustanovuje moment zániku nároku veriteľa na úroky. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak urobil. Ďalej vo svojom odvolaní žalobca z opatrnosti uviedol ďalšie argumenty v prospech uvedeného právneho názoru, keď vo svojom odvolaní polemizoval s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 190/2014. Nariadenie č. 87/1995 Z. z.

rozišuje medzi najvyššou prípustnou výškou odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov a najvyššou prípustnou výškou sankcie za omeškanie. Jedná sa o dva rozdielne inštitúty, tvorené rozdielnymi zložkami. Dohodnutý úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov je odplatou za ich poskytnutie, nie sankciou. Súd v predmetnej veci odkazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo 657/2005 v zmysle ktorého úroky predstavujú odmenu za užívanie istiny a úroky z omeškania sankciou. Ďalej však nesúhlasil s odôvodnením rozhodnutia sp. zn. 33Odo 657/2005, podľa ktorého je cena za užívanie istiny neuzavretá, kým sa celý úver nespláti. Samotné zosplatnenie úveru ešte neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Pokiaľ dlžník úver nespláti ani po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľom, požičané prostriedky má stále k dispozícii dlžník a tieto môže užívať a požívať. Ani závažná nepriaznivá situácia v živote dlžníka však nemôže znamenať, že dlžník prestane byť zodpovedný za svoje záväzky a nie je povinný ich plniť. Neexistenciu nároku na úroky z úveru považuje zákon o spotrebiteľských úveroch za sankciu za hrubé porušenie povinností veriteľa pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Uvedenú sankciu teda nemožno spájať s čírou domnienkou, že pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver došlo k zanedbaniu odbornej starostlivosti, resp. uvedené zanedbanie automaticky predpokladať bez toho, aby takéto tvrdenie bolo podložené dôkazmi.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v stanovenej lehote nevyjadřila.

9. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „C.s.p.“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože súd prvej inštalcie náležite zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 C.s.p., vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 C.s.p.).

11. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštalcie (§ 387 ods. 2 C.s.p.), pričom námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné.

12. Súd prvej inštalcie zamietol žalobu v časti riadneho úroku vo výške 19,9 % ročne z nezaplatenej istiny 977,64 €, ktorého sa žalobca domáhal za obdobie od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru až do zaplataenia istiny. Žalobca v odvolaní argumentoval, že podľa jeho názoru mu tento úrok patřil.

13. V posudzovanej veci nebolo sporné, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu má charakter spotrebiteľskej zmluvy a nakoľko jej predmetom je poskytnutie úveru, ide v zmysle § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch o zmluvu o spotrebiteľskom úvere.

14. Riadny (zmluvný) úrok predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide o v zásade o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide cenu za to, že do jeho dispozície mu boli vydané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok veriteľovi patřil až do splatnosti úveru.

15. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nie len z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškani; prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove

sp. zn. 6Co 148/2016 zo dňa 30.6.2017 v tom, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru dochádza k zmene obsahu záväzku. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patrilo riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplatenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania a prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v právnom postavení dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy a navyše i právo a možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nie len neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14, ktorý potvrdil ústavnú udržateľnosť tohto záveru. Hoci judikatúra najmä nižších súdov v tomto smere nie je úplne jednotná, odvolací súd sa prikláňa k názoru prezentovanému vyššie.

16. Žalobca vo svojom odvolaní svoj nárok na riadny úrok po vyhlásení splatnosti úveru až do momentu zaplatenia dlžnej istiny odôvodňoval poukazom na § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Podľa tohto ustanovenia dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Na základe druhej vety tohto ustanovenia nemožno potvrdiť ani vyvrátiť záver, že dlžník má povinnosť platiť riadne úroky z dlžnej istiny i po zosplatnení úveru. Toto ustanovenie sa vzťahuje iba na situáciu, kedy dlžník splatil poskytnutý úver predto dňom jeho konečnej splatnosti, čo zjavne nie je prípad posudzovanej veci, kedy dlžník do dnešného dňa dlžný úver nesplatil.

17. Čo sa týka ďalších námietok uvedených v odvolaní, s týmito sa odvolací súd nezaoberal, keďže sa týkajú polemiky s rozhodnutím iného súdu v odlišnej veci, pričom odvolací súd na všetkých týchto skutočnostiach svoje rozhodnutie nezaložil. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

18. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.). Pokiaľ ide o čiastočné zamietnutie žaloby v časti úroku z omeškania, v ktorej súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na tento úrok v časti prevyšujúcej zákonnú výšku úrokov z omeškania ku dňu vzniku omeškania, t.j. 5,75 % ročne, žalovaný voči tomuto rozhodnutiu vo svojom odvolaní nijako vecne nenamietal, ani odvolací súd nezistil jeho nesprávnosť. Preto potvrdil napadnutý zamietajúci výrok rozsudku i v tejto časti.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).